

A pénztárfülkében (vagy inkább szoba) négyen üldögélnek, szolgálati ingben, régen ugyanilyen minta volt a függönyökön is; kedvesek, és értik a dolgukat, aztán már csak a főnöknő beszél, világos, ő az: megismerszik az alkarja belső oldalán lévő diszkrét tetoválásról

18 Kosztolánczy Tibor

ÁTSZÁLLÓ

tréning is, mégsem tudják elfojtani a mosolyt, hogy lehet valaki ilyen balek, hogy éppen ezzel a vonattal utazzon, amelynek ötvennégy perc múlva jön a csatlakozása

a többiek érdeklődve figyelik, mint mond, *utaskommunikáció*, volt

az állomás előtti téren elnagyolt buszpályaudvar a helyi buszoknak, alig néhány járat, sárga szalaggal elkerített rész a vonatpótlóknak, a szalagot már beletaposták a sárba; napokig esett, de most örült erővel tűz a nap, fennsíkon vagyunk, a raktárak mellett búzavirág, pipacs

a városba vezető úton a legelső ház hajléktalanszálló, pontosabban nappali menedékhely és szeretetszolgálat, a lakók soványak-inasak, barnára sült arcok, géppel rövidre vágott frizurák; önmagáért való, érzelmek nélküli izgatottság; suhognak a tréningruhák, köröznek a téren

két vasutas érkezik, három-három sörrel, lepakolnak a raktár mellé, munkaterületen kívül, és nyilván a munkaidő lejártával, péntekenként már kettőkor végeznek, aztán egy Rail Cargós okítja őket, egy fél társadalmi osztállyal feljebb, tetőtől-talpig formatervezett, műanyag munkaruhában: fog itt minden fejlődni, a városnak kell ez a hely, a városközpontból kihozzák a távolsági buszpályaudvart, a hajléktalanok meg mennek be a központba; amikor mozdul, a műanyag ruha halkán roppan egyet-egyet

ötvenes férfiak katonai gyakorlóruhában áramolnak a büfé felé

egy idősebb, de közelebbről meghatározhatatlan korú nő érkezik, lehet hatvan, lehet nyolcvan, fogsor nélkül, de a büfé közönségéhez képest elegánsan, karján színes biszuc, műanyag szatyorból üzletel egy férfival

ki *lehetett* ez a nő?, beszéde amolyan proletárbeszéd, de ruhája a nyolcvanas évek butikjait idézi, az IBUSZ-osok voltak így öltözve, Állami Biztosítósok, tanácsi titkárnők

IBUSZ-os talán mégsem volt, de a férfi amolyan lottózós alkalmazott

egy másik *tag* a büfében két szelet velős-májjas pirítóst rendel, „Kér hozzá egy kis Erős Pistát? — kérdezi a büfés, „Jó, akkor egy kis Erős *Pistit* kérek” — mondja a férfi, akinek valamilyen bőrbetegsége van, itt-ott leváló vardarabokkal, szeretném, ha nem hullanának bele a velős pirítósba

19

jobbra a postai elosztóközpont, a kanyarodó furgonok sáros vizet fröcskölnek a főnöki gépkocsik szélvédőire

német feliratos, elhasznált pótlóbuszok fordulnak, az utolsó a büfé elé áll, a kipufogófüst beúszik a fémbódéba

a sofőrökön szandál, zokni; gyermekarcú forgalmista tárcsával, papírokkal, piros sapkában, a sofőrök tettetett komolysággal hallgatják, aztán a háta mögött hangtalanul összenevetnek

közmunkások kukákkal, a kukák oldalán nejlonzacskó a gyűjtött árunak, valaki egy kapával fessegetné ki a gyomot a szegélykövek közül, ám a munkavezető imigyen szóla: „Azt hagyjátok, majd a nyolcórások megcsinálják unalmukban!”

irodista nők indulnak, kezükben fél hamburgerrel; óh, egyikőjük ismeri a raktárosokat, túlzott vidámság, közben elfogyott a kétszer három sör, de lehet, hogy mégsem végeztek (a munkával)

megjött a HALKER-es, megy ő is a büfébe, nem bízik a saját termékeiben

a menedékhelyen az árnyékban egy sötét bőrű férfi egy számítógépes térdeplőszéken fekszik, *fordítva*, mozdulatlanul, mint a Mississipp-deltában délidőben, a szemén fekete napszemüveg

az épületből éppen kilép a butikruhás nő — hát nem IBUSZ!, ő itt a királynő!, ő adja és veszi a szeretetet, ismét a büfé felé el

az állomás falán emléktáblák, sorban, hogy melyik évben kiket, hova vittek el, polgárok, kereskedők, gazdálkodók, tisztviselők, értelmiségiek

a bicikliszállító szakaszban ipari tanulók ugrálnak a deszkákon, *hiszik*,
hogy táncolnak a zenére, némelyek betépvé
a távolban a város egy határozott vonalban véget ér; szántóföldek és
üres mezők, ahol a határ határát veszti

20

mindig van onnan tovább hova menni, ahol többé már nem ismeri senki.

